

N:o 31.

Af herr **K. Karlsson** i Mo, om *skrifvelse till Kungl. Maj:t* angående lagbestämmelser, i syfte att *hjulringar å arbetsåkdon skola hafva viss fastställd bredd.*

Det torde vara ett allmänt känt förhållande, att i vissa delar af vårt land betydliga summor nedlagts i och för anläggning och förbättring af de allmänna vägarne, synnerligast i de norrländska, på andra kommunikationer vanlottade län och detta med för en del väghållningsskyldige nästan ruinerande belopp. Härtill kommer det dyrbara och årligen återkommande underhållet, den tid mark är bar, som på många ställen försvåras af en stor godstrafik och ringa tillgång på grus, hvilket gör underhållsbördan svår och tryckande.

En orsak, som sålunda på många orter högeligen bidrager till att fördyra vägunderhållet, på samma gång den förklarar, hvarför en del vägar äro i dåligt skick och svåra att trafikera, ehuru i de flesta fall de underhållningsskyldige gjort, hvad man rimligtvis kan begära, är, att lass få köras efter vägarne på snart sagdt huru smala hjulringar som hälst, hvadan, där stor godstrafik förekommer följdén blir, att äfven på väl grusad och underhållen väg djupa hjulspår uppkomma och vägbanan så att säga sönderköres.

För att förebygga dylikt missbruk af allmän väg tillämpas nu efter åtskilliga öfvergångsbestämmelser följande regler för bruk af körredskap på de allmänna vägarne inom Nordre Trondhjems amt i Norge:

1:o. Vid körning af lass intill 700 kilogram på hjuldon skall hjulskenans bredd vara minst 8 centimeter;

2:o. Vid körning af lass, som äro tyngre än 700 kilogram på hjuldon, skall hjulskenans bredd vara minst 10 centimeter.

3:o. Från bestämmelsen under mom. 1 undantages körning för eget behof, då lassets vikt icke öfverskrider 350 kilogram, samt jordbruksprodukters inbergning.

Denna lagstiftning har visat sig både verksam och praktisk.

Jag tror mig veta, att i Danmark, äfvensom på flera ställen i utlandet, finnas liknande bestämmelser. Upprepade gånger hafva försök gjorts att äfven hos oss åstadkomma en lagstiftning i fråga om beskaffenheten och bredden af hjulringar å fordon för godstrafik å landsvägarna, men utan resultat.

Det kan med skäl sägas, att de väghållningsskyldige fått sig tilldelade alla skyldigheter, men inga rättigheter gent emot dem, som trafikera vägarna. Att i Stockholm, redan så tidigt som 1870, för att skydda de dyrbara gatorna, var nödvändigt i ordningsföreskrifterna intaga bestämmelser i fråga om hjuldonens beskaffenhet, ansågs och anses helt naturligt.

Samma behof med hänsyn till gjorda uppoffringar och förefintliga bärkrafter göra sig äfven gällande på landsbygden. Så är till exempel i hög grad förhållandet inom Jämtland.

På grund af hvad sålunda anförts hemställes,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes efter utredning låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till lagbestämmelser, hvarigenom tillfälle beredes att för orter, där behof däraf gör sig gällande, meddela föreskrifter, att hjulringar å arbetsåkdon skola hafva viss fastställd bredd.

Stockholm den 25 januari 1904.

Karl Karlsson.
